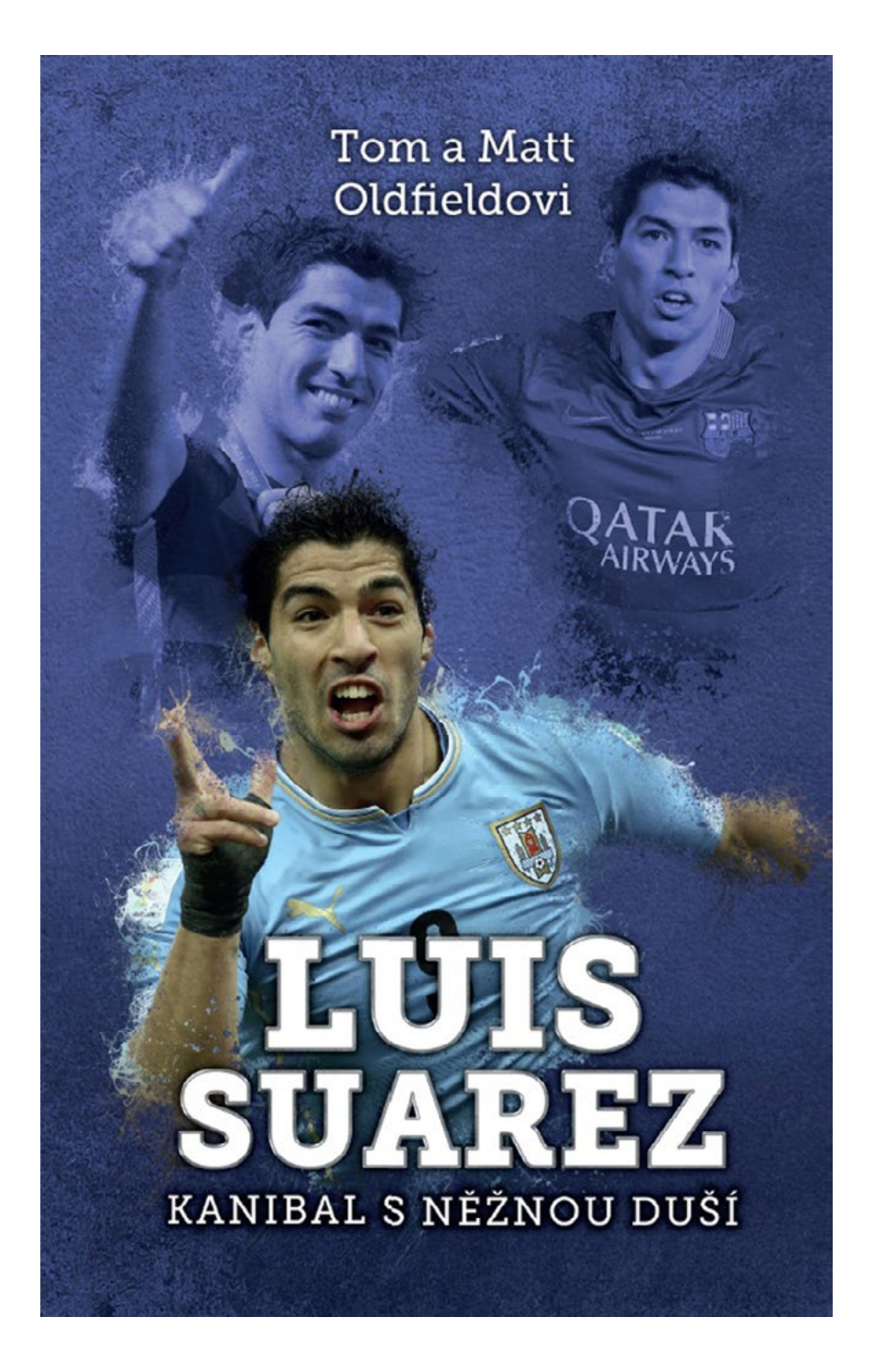

Tom a Matt
Oldfieldovi

LUIS SUAREZ

KANIBAL S NĚŽNOU DUŠÍ

Luis Suárez: Kanibal s něžnou duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom a Matt Oldfieldovi
Luis Suárez: Kanibal s něžnou duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tom a Matt Oldfieldovi
LUIS SUÁREZ:
KANIBAL S NĚŽNOU DUŠÍ

TOM A MATT OLDFIELDOVÍ

L U I S
SUÁREZ

KANIBAL S NĚŽNOU DUŠÍ

PRO NOAHA A BUDOUČÍ OLDFIELDOVI,
ABY SI TUTO KNIHU MOHLI SPOLEČNĚ ČÍST.

PODĚKOVÁNÍ

PRACOVAT NA TÉTO KNIZE společně jakožto bratři byla skvělá a výjimečná příležitost především z toho důvodu, že fotbal pro nás představuje vášně a nedílnou součást našeho života. Doufáme, že tato kniha inspiruje ostatní, aby s fotbalem začali nebo pokračovali, a splnili si tak svůj sen.

Napsat takovouto knihu bylo jedním z našich snů a jsme velmi vděční zejména vydavatelství John Blake, Jamesovi Hodgkinsonovi a Chrisu Mitchellovi, že vznik tohoto projektu umožnili. Bylo úžasné mít při ruce lidi, na které se při procesu psaní můžete spolehnout nebo se na ně obrátit pro pomoc.

Jsme také vděční všem přátelům a rodině, kteří nás při psaní povzbuzovali. Jejich zájem a smysl pro humor nám pomohl držet se cíle. Willovi, Dougovi, Millsovi, Johnovi, Jamesovi Pang-Oldfieldovi a dalším z přátel krále Edwarda VI., tetám, strýcům, sestřenicím, bratrancům, nottinghamským a montrealským rodinám a mnohým dalším, děkujeme vám všem.

Melisso, bez tvého pochopení a podpory bychom tuto knihu nikdy nedokončili. Děkujeme ti za to, že jsi s námi sdílela celé to vzrušení z tvorby. Iono, děkujeme ti za tvůj laskavý přístup a povzbuzování při dlouhých pracovních víkendech.

Noahu, děláme všechno proto, aby byl fotbal i tvým oblíbeným sportem. Těšíme se, až si budeme tuto knihu za několik let společně číst.

Mami a tati, největší díky patří vám. Představili jste nám fotbal a obětovali jste nám mnoho hodin, brali jste nás na zápasy a kupovali nám lístky, výbavu a boty. Milujeme fotbal, protože jste nás podporovali. Děkujeme za všechnu tu lásku, smích a za to, že v nás stále věříte. Tato kniha je pro vás.

KAPITOLA 1

Šampion Evropy

6. ČERVNA 2015. Když se Luis rychle rozhlédl po stadionu, jediné, co uviděl, byly barvy Barcelony. Bylo to ještě třicet minut před začátkem utkání, ale dav bouřil, jako kdyby se už hrálo. Protáhl si pravou nohu, uvolnil svaly a připravil tělo na největší hru svého života.

Xavi náhodou chytil míč a střelil ho směrem k Luisovi. Ten se otočil a zastavil ho o kousek dříve, než se míč dostal do autu. Když Luis překročil pomezí čáru, byl fanouškům Barcelony téměř na dosah a jediné, co slyšel, bylo: „Suárez! Suárez!“ Zazubil se a krátce fanouškům zamával.

Na toto finále Ligy mistrů byli připraveni, stejně jako on.

Těžké časy tě naučí vážit si těch dobrých, to bylo posledním rokem Luisovo motto. Po tom všem vzteku, slzách, titulcích v novinách a čtyřměsíčním zákazu hry byl zpět a v lepší formě než kdy předtím. S chybami v minulosti už nic udělat nemohl, pouze se z nich poučit. Nenechal se ničím rozptylovat a soustředil se pouze na dvě věci: fotbal a rodinu. Nyní je vítězem španělské La Ligy, španělského Královského poháru a jen devadesát minut ho dělí od úžasného třetího vítězství.

Zpět do šaten. Dani Alves pustil nahlas muziku a hráči dělali, co mohli, aby se uvolnili. Luis přešel na vzdálenější stranu, kde viselo triko s nápisem Suárez 9. To jméno s číslem již mnohokrát oblékl, ale nikdy nevypadlo tak dobře. Podíval se nahoru vysoko na zeď na odpočet času, zbývá méně než patnáct minut. Navlékl si triko, natáhl ponožky a vplul do malých holeních chráničů. Jejich soupeř Juventus by mohl hrát na tělo, ale Luis nikdy neměl rád velké, nabubřelé chrániče. Kopance zvládat uměl.

„Dani, hod' mi bandáž“, zavolal.

„Ty mi teď dáváš úkoly?“ odpověděl Dani a smál se. „Jen protože dáváš góly, tak si myslíš, že jsi šéf?“

Luis si v týmu Barcelony rychle vytvořil dobré přátele. Poprvé od doby, kdy odjel z Uruguaye, byl obklopen španělsky mluvícími spoluhráči a to mu pomohlo rychle se dostat do sedla. Musel se štípnout, jestli se mu nezdá, že skóroval bok po boku s kouzelníkem, jakým byl Lionel Messi.

Rozhodčí zaklepal na dveře šatny. Byl čas. Luis dokončil omotávání zápěstí, nazul boty a přidal se k rychlému týmovému plácnutí. Když zamířili k tunelu, ucítil ruku na rameni. Xavi čekal s radou na konec. „Zkus se udržet v klidu. Oni znají tvou náтуру a budou tě chtít vyprovokovat. Hraj si svou hru a ignoruj je. Potřebujeme tě.“

Luis přikývl. Za svou fotbalovou kariéru nejvíce litoval neuvážených chvil na hřišti. Chtěl jen vyhrát každý zápas, ale občas zašel moc daleko. „Nemějte strach kluci, nenechám vás v tom,“ pronesl s vážným výrazem ve tváři. Potom se široce usmál. „Až to skončí, bude se mluvit jenom o mých gólech.“

Pro mnoho jeho spoluhráčů to bylo pouze další finále Ligy mistrů, ale pro Luise první. Celý se třásl vzrušením a nervozitou. Atmosféra byla úžasná, hymna, fanoušci a perfektní hřiště. Nevypadalo to jako žádný jiný zápas, který kdy hrál.

Když míč míjel malý trojúhelník tvořený Luisem, Messim a Neymarem, tak o výsledku zápasu nepochyboval. Je vůbec možné, abychom se všemi takovými hvězdnými hráči nedali tři nebo čtyři góly? Pomyslel si. Umístil míč do středu kruhu, poprvé v životě ve finále. Jakmile píšťalka dala signál k výkopu, Luis se cítil, jako by mohl běhat celý den.

Barcelona vedla jako první, ale Juventus v druhé polovině vyrovnal. Luis se náhle ocitl ve své nejlepší formě. Bylo to proto, že dostal velikou příležitost? Na hřišti do toho dával všechno, ale nic mu nevycházelo. S dvaceti pěti minutami do konce se začal obávat, aby ho trenér nevystřídal. Tleskal rukama a vyzýval spoluhráče, aby se snažili ještě více. „Leo, pojď. Makej, něco vymyslíme,“ křičel.

Nikdy se nevzdával a vždy věřil, že má ještě šanci, to byla jedna z Luisových nejsilnějších

stránek. Z dřívějších let jednoduše věděl, kdy být na tom správném místě, aby mohl dát gól. „Ještě je čas,“ říkal si pro sebe. Věci se můžou ve vteřině změnit.

A potom se to stalo. Messi prošel skrz poslední tři obránce Juventusů a Luis uviděl, jak se připravuje na střelu. Instinkt ihned převzal kontrolu. Nechystal se sledovat dění, ale okamžitě utíkal k brance a čekal na odraz. Brankář Juventusů Gianluigi Buffon střelu vyrazil. Nikdo z obránců neměl šanci. Než se stačili pohnout, Luis se vrhl na míč a rozvlnil síť horního rohu branky.

Najednou, jak ho ovládly emoce, viděl všechno rozmazaně. Rozeběhl se a přeskočil reklamní cedule na atletickou dráhu, která lemovala hřiště. Lionel, Neymar, Dani a všichni z týmu se k němu připojili, skočili na něj a objímali ho. Zachránil to. „To byl Suárezův styl,“ volal Dani. „Ty jsi dal gól, ty jsi to střelil – to proto jsi *El Pistolero*!“

Když Luis klusal zpět směrem ke střední čáře, nemohl se přestat smát. Miloval dávat góly při velkých finále. Od chvíle, kdy poprvé kopl do

míče, už chtěl dávat jenom góly a být hrdinou. Když se při střídání hra zastavila, dovolil si na minutu se v mysli zatoulat zpět do své milované Uruguaye, tam, kde to všechno začalo.

KAPITOLA 2

Vojenský trénink

„UŽ MUSÍM JÍT, KAMARÁDI ČEKAJÍ. Na večeri budu doma,“ zavolal Paolo na rodiče a otevřel venkovní dveře.

Jakmile Luis uslyšel bratrův hlas, seskočil z postele a závodním tempem utíkal do chodby. „Počkej! Jdeš na hřiště? Můžu jít s tebou?“

Paolo se otočil a podíval se na svého malého bratra. Tvář mu plála vzrušením. Luis chtěl vždy hrát fotbal se staršími, ale pokaždé slyšel, že je na to příliš malý. Dnes byl Paolo velkorysý.

„Dobře, ale neříkej před mými kamarády nic hloupého. A musíš být opatrný. Ostatním je deset nebo jedenáct. Ať si neublížíš.“

„Neměj obavy,“ odpověděl Luis a zazubil se. „Umím se o sebe postarat.“

Paolo si nemohl pomoci a zasmál se. Vždyť si ještě ani neuměl zavázat tkaničky, a přitom nemá strach.

Suárezova rodina žila hned vedle vojenské základny, kde Luisův otec Rodolfo sloužil jako voják. Od té doby, co se sem přestěhovali, Luis slýchal příběhy o hřišti na základně a nekončných fotbalových utkáních po skončení školy. Hrál se každý den. Konečně by se tam mohl dostat a vidět to na vlastní oči. Raději rychle vběhl do dveří ještě dřív, než by si to Paolo mohl rozmyslet.

Základna byla větší a lepší, než si představoval. Jakmile zabočili za roh a minuli velikou ceduli *Vojenská zóna, Nevstupovat*, tak se magicky objevila čtyři fotbalová hřiště. Na všech se hrálo a holky i kluci běhali sem a tam. Stejně jako Luis, byla většina z nich bosá a honili se za polorozpadlými míči.

Paolo našel svého přítele a s malými rozpačky vysvětlil, že ten malý kluk je tady proto, aby s mini hrál fotbal.

„Vždyť jsou mu tři roky,“ ušklíbl se jeden z chlapců. „Umí vůbec běhat?“

„Jsou mi čtyři,“ vypálil Luis zpět. „A jsem rychlý.“ To celou skupinu rozesmálo.

Rozdělili se do týmů a Luisovi řekli, aby se přidal k Paolovi. „Nezapleť se do žádných problémů,“ varoval ho Paolo a ukazoval Luisovi, aby zůstal mimo na vzdálenější straně hřiště dál od hry.

„Ani náhodou,“ zamumlal si Luis pro sebe. Na tento moment čekal už dost dlouho. Chtěl být co nejbližší dění.

Ze začátku jen se zaujetím pozoroval, jak rychle umí starší kluci běhat, jak tvrdé mají střely, a začal si uvědomovat, že se na tak velkém hřišti cítí opravdu malý.

Najednou se směrem k němu kutálel míč a za ním sprintovali tři kluci. Na vteřinu chtěl Luis utéct, ale neudělal to. Vystrčil nohu, zastavil míč a potom, aniž by se rozhlédl, kopl do míče jak nejsilněji uměl. Míč naštěstí zamířil přímo k Paolovi. „Pěkně,“ vykřikl Pedro, jeden z nejlepších hráčů skupiny. Luis najednou povyrosl.

Cítil se tak ještě deset minut a po celou tu dobu se nehnul. Stále si užíval pocit vzrušení – a bolela ho noha.

Tu noc odmítl jít do postele. Jeho matka Sandra ho viděla, jak sedí na pohovce. „Luisi, měl bys jít spát, ty můj malý rošťáku,“ řekla mu.

„Já vím, ale dnes jsem hrál fotbal s Paolem a velkými kluky a nechci, aby ten den skončil.“

Sandra se usmála. „Vždyť můžeš jít zítra hrát znovu, stejně jako Paolo.“

„Slibuješ?“

„Ano, Luisi,“ odpověděla mu jemně. Zvedla ho z pohovky a přenesla do pokoje, který měl společně se svým bratrem Diegem. „Ty jsi mi ale ztěžkl!“

„To je dobře,“ odpověděl a smál se. „Potřebuji být větší, abych mohl porazit starší kluky.“

Fotbal na základně se stal součástí Luisova denního rozvrhu. Když skončila škola, závodil s časem, aby se dostal na hřiště a jedno zabral, než se objeví ostatní. Luisovi škola končila dříve než starším chlapcům, proto býval většinu dní na hřišti jako první.

Někdy, když pro počasí nešlo hrát venku, si Luis a bratři zvolili plán B, hraní v domě. Sandře

a Rodolfovi to nevadilo do té doby, dokud Luis jejich názor nešťastnou náhodou nezměnil. Stalo se to, když rozbil postel.

Nikdy nezapomněl na reakci matky.

„Kluci, pojďte sem!“

„Co se děje, mami?“ Luis se pokoušel tvářit nevinně, ale věděl, co přijde.

„Jak se to stalo? Tohle je prasklé a postel je rozbitá. To ještě ráno nebylo. A tady jsou stopy od bot. Nemusím být génius, abych pochopila, že jste tu hráli fotbal.“

Luis sklonil hlavu, protože se cítil vinný a také proto, že se chtěl podívat na podlahu, jestli se mu povedlo zahladit všechny stopy. Mlčel, a když na něj bratři nesvalili všechnu vinu, tak se uklidnil.

A navíc to byl Paolo, kdo dal tu divokou ránu. Luis se jen pokoušel ránu chytit a tím rozbil další věci v místnosti.

Sandra zavrtěla hlavou. „No dobře, když nikdo nechce říct, co se stalo, všem zakazuji jít celý týden na hřiště.“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu. Luis chtěl protestovat, ale z dřívějších zkušeností věděl, že takové rozhodnutí je konečné. Sandra je pohy-

bem ruky vykázala z místnosti a pomyslela si, že s holkami by to měla lepší.

„Děkuji, že jste to na mě nesvedli,“ zašeptal Luis, když opouštěli místnost.

„Drželi jsme při sobě, a tak teď máme problém všichni,“ odpověděl Paolo.

Luis šel zpět do svého pokoje a posadil se na postel. Bude to dlouhý týden.

KAPITOLA 3

El Changovy zkušenosti

LUIS MILOVAL FOTBAL, ale bylo pro něj těžké držet tempo se staršími chlapci. Když se jednou celá rodina sešla k večeři, obrátil se na strýce Sergia, přezdívaného *El Chango*, s otázkou.

„Strýčku, jak se můžu zlepšit? Chci umět kopnout míč tvrdě a skórovat jako Paolo.“

El Chango se usmál. „Potřebuješ dobrého trenéra. Znáš tu pravou osobu.“

„Koho?“ vyhrknul a díval se překvapeně.

„Sebe.“

Luis pustil vidličku. „Dobře, kdy začneme?“

Rodolfo trhl hlavou. „Luisi, počkej! Nejdříve se najíme. Nemůžeš dávat góly, když jsi hladový.“

Luis trpělivě dojedl, ale stejně přemýšlel, co by ho strýc mohl naučit.

Další den *El Chango* dodržel svůj slib. Společně šli s Luisem brzy ráno na základnu a našli volné hřiště. *El Chango* kopl míč doprostřed, a když se Luis za míčem rozběhl, *El Chango* zvedl ruku a zastavil ho. „Nech ho být, Luisi. Teď ho nepotřebujeme.“

Luis se na strýce podíval, jako kdyby byl z jiné planety. „Proč? Jak se můžu zlepšit, když nemám míč?“

„Ano, to je první tajemství. Před tím, než se staneš dobrým hráčem, musíš se stát chytrým hráčem. Musíš pochopit hru, taktiku a triky.“

Luis se posadil a ochotně poslouchal. Po patnácti minutách *El Chango* uznal, že kluk už slyšel dost. „Dobře, vezmi si míč.“

Luis vyskočil. Tak to mám nejraději, pomyslel si.

„Tak co chceš naučit?“ zeptal se *El Chango* s rozevřenými dlaněmi.

„Chci dávat góly.“

„Dobře, ukaž mi, jak umíš kopnout do míče. Střel tamhle.“

Luis předvedl svůj kop, ale míč se k bráně jen dokutálel.

„Kopni raději takhle,“ *El Chango* vysvětloval. „Dívej se,“ položil míč zpět na místo rohového kopu a vypálil do spodního rohu branky.

„Gól!“ křičel Luis a běžel pro míč. „Páni, ještě jednou!“

Strýc se usmál. „Ne, teď je řada na tobě,“ odpovéděl a pohladil Luise po hlavě.

Zabralo to nějaký čas, ale než nadešel čas oběda, střílel Luis s větší přesností a sebedůvěrou. Sám viděl, že se zlepšil.

„Teď je čas na přihrávky. Musíš být dobrý i v tom.“

„Ale já chci jenom dávat góly. Ostatní projdou obranou a já dám gól.“

El Chango potřásl hlavou. „Když chceš být dobrý, musíš umět všechno.“

Luis dělal všechno tak, jak mu řekl. Stál deset kroků od strýce a přihrávali si míč levou i pravou nohou.

Rozhodli se, že to pro dnešek stačí. Luis si utíral pot z čela a zeptal se: „Můžeme jít zase zítra?“

„Luisi, zítra musíš do školy. Nechci se s tvou mámou hádat, že zanedbáváš školu. Nespěchej.“